

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Mfv.I.10.624/2015/4.

A tanács tagjai: . Hajdu Edit a tanács elnöke, előadó bíró
Dr. Tallián Blanka bíró
Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna bíró

A felperes:

A felperes képviselője:
Dr. Horváth-Megyeri Cirill ügyvéd

Az alperes:

Az alperes képviselője:
Dr. Vári Csaba ügyvéd

A per tárgya: munkaviszony fennállásának megállapítása és
megszüntetése
jogkövetkezményei

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:
Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.21.051/2014/6.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:
Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
14.M.187/2014/21.

Rendelkező rész

A Kúria a Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.21.051/2014/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.
A le nem rótt 3.163.800 (hárommillió-egyszázhatvanháromezer-

nyolcszáz) forint eljárási illetéket az állam viseli.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 100.000 (egyszázezer) forint és 27.000 (huszonhét ezer) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes és édesapja az I. Bt. keretein belül 1995-től a D.B.S. termékeit forgalmazták. Ennek egyik tulajdonosa és vezetője 1997. nyarán megállapodott a felperessel és édesapjával, hogy felszámolják az I. Bt-t, és miután őket alkalmazták, megalapítják az alperes társaságot, telket vásárolnak, alkalmazottakat vesznek fel, kereskedelmi területekre osztják fel M-t, és a h. anyavállalat termékeit forgalmazzák.
- [2] A felperes 1997. június 1-jén munkaszerződést kötött a D.B.H. társasággal angol nyelven öt év határozott időre, melyben a munkaviszony kezdetét 1998. június 1-jében jelölték meg.
- [3] Az alperes társaság megalapítására 1997. június 16-án került sor, melynek ügyvezetője a felperes lett. Az ügyvezetői tisztség ellátására 1997. június 16-án öt évre megbízási szerződést kötött az alperes tagjával. Feladata a társaság operatív és gazdasági irányítása volt. A szerződés szerint a felperes a megbízást személyesen köteles teljesíteni, az alperes tagja nem utasíthatja, valamint köteles az alapítót a munkájáról rendszeresen tájékoztatni.
- [4] A felperes és a h. anyavállalat 2004. február 10-én ismételten megbízási szerződést kötött 2004. február 12-étől 2009. február 29-éig szólóan. A megbízási szerződést a felek 2005. szeptember 30-án, majd 2009. március 1-jén módosították. Ez utóbbi módosítás szerint az ügyvezetői feladatot a felperes 2009. március 1-jétől 2014. február 29-éig látja el.
- [5] Az alperes alapító okiratát 2002. január 28-án módosították. E szerint a felperest 2007. január 31-éig első ügyvezetővé, a felperes édesapját - aki kereskedelmi igazgató volt az alperesnél - ugyanezen időtartamra második ügyvezetővé választották.
- [6] A h. anyavállalat képviselői határozták meg az alperes kereskedelmi stratégiáját, az árképzést, a szerződési feltételeket, bizonyos értékhatár felett döntési jogosultságuk volt az alkalmazotti létszám meghatározása és a beszerzések terén. A felperes édesapja az értékesítőkkal kapcsolatos teendőket látta el 2007. nyaráig történt nyugdíjba vonulásáig. Feladatainak egy részét M.GY. vette át 2009. november 2-ától, egyéb feladatait ezután a felperes látta el.
- [7] Az alperes 2013. június 20-án rendes felmondással 2013. szeptember

20-ával megszüntette a felperes jogviszonyát arra hivatkozással, hogy a vezető állású munkavállalónak minősülő felperesnél a felmondást nem köteles indokolni. A felmondás közlését követően az alperes jogi képviselője tájékoztatta a felperest, hogy a felek között munkaviszony nem állt fenn, ezért a felmondás érvénytelen.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [8] A felperes a keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperesnél 1997. június 16-ától 2013. június 20-áig munkaviszonyban állt. Kérte a munkaviszonyt megszüntető felmondás következtében 4 havi végkielégítés, felmondási időre járó távolléti díj megfizetését és az egész munkaviszony időtartamára 413 nap szabadság pénzbeni megváltását.
- [9] Érvelése szerint a munkaviszony fennálltát bizonyítja, hogy a 2002. június 16-áig kötött megbízási szerződés meghosszabbítására csak 2004. február 10-én került sor, és volt olyan időtartam, amikor megbízási szerződést sem íratott vele alá az alperes. Az utolsó megbízási szerződés-módosítás alapján fennálló jogviszonyt rendes felmondással szüntette meg az alperes, mellyel összefüggésben a munkáltatói igazolásokat is kiállította. Havi rendszerességgel munkabérben részesült az alperestől, melyből a járulékokat az alperes vonta le. Személyes munkavégzésre volt köteles, és a munkáját a H-ból érkező, bármire kiterjedő utasítások alapján kellett végeznie.
- [10] A munkaviszony fennállása alatt szabadságot nem írt ki, azt nem biztosítottak a részére. A folyamatos cégvezetés mindennapi jelenlétet kívánt, nem volt helyettesíthető.
- [11] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Álláspontja szerint a felperes megbízási jogviszony keretében látta el az ügyvezetői feladatokat. A munkaszerződés aláírását követő tizenöt nappal még a munkaviszony létrejöttét megelőzően a felek megbízási szerződést írtak alá, amellyel kifejezésre juttatták a jogviszony jellegére vonatkozó szándékukat. A megbízási szerződés a felperes részére kötetlen időbeosztást tett lehetővé, valamint arról is rendelkezett, hogy „a megbízó nem utasíthatja a megbízottat”. Havi rendszerességgel megbízási díj címén fizettek a felperesnek, a jelenléti íveken a felperes munkavállalóként nem szerepelt. A felmondás kiadására tévedésből került sor.
- [12] Felperes a megbízási jogviszonyra tekintettel jogszerűen szabadságmegváltásra nem tarthat igényt. Munkaviszony fennállta esetén is az elévülési időre tekintettel csak 3 évre visszamenőleg igényelhetné a szabadságmegváltást.

Az első- és másodfokú ítélet

- [13] A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 14.M.187/2014/21. számú ítéletében a felmondási időre járó

távolléti díj és végkielégítés címén az alperest a felperes keresete szerint marasztalta, míg a szabadságmegváltás jogcímén előterjesztett kereseti kérelmet túlnyomórészt elutasította. Kötelezte a felperest az alperes javára 600.000 forint perköltség, az állam javára 1.095.000 forint eljárási illeték megfizetésére.

- [14] Az elsőfokú bíróság a döntését a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (továbbiakban Mt.) 42. § (1) bekezdésre, és a (2) bekezdés a), b) pontjára, 45. § (1) bekezdésére, 51. § (1) bekezdésére, 27. § (2) bekezdésére alapította. Utalt a bírói gyakorlatra, mely szerint a jogviszony tartalmának értékelése során a felek szerződéskötést megelőző tárgyalásait, a szerződés megkötésekor, illetve a munkavégzés során tett nyilatkozatait, a munkavégzés jellegét, a feleket megillető jogokat és az őket terhelő kötelezettségeket kell figyelembe venni. Erre tekintettel vizsgálta a felek közötti jogviszony tartalmát.
- [15] Álláspontja szerint a felek szerződéskötést megelőző tárgyalásai arra utaltak, hogy munkaviszonyt kívánnak létesíteni, amelyet alátámaszt a megkötött munkaszerződés is. A felperessel szembeni elvárásokat az alperes alapítója fogalmazta meg, stratégiai kérdésekben utasításokkal látta el, míg a felperes ügyvezetőként a napi ügymenetre vonatkozó kérdésekben döntött. Bizonyítottnak találta az elsőfokú bíróság azt az elsődleges minősítő jegyet, hogy a felperes a munkaadó szervezetében dolgozva hierarchikus alá-fölérendeltségi viszonyban látta el a feladatait. Az a körülmény, hogy a jogviszonyának megszüntetésére írásbeli munkáltatói felmondással került sor, ugyancsak a munkaviszony fennállását igazolja. Ugyan- így az is, hogy az alperes munkaeszközeivel látta el a feladatait, továbbá a havi rendszerességgű díjazás is. A személyes feladatellátási kötelezettség, valamint az, hogy a megbízási szerződésben a felek a munkakör kifejezést használták az ügyvezetői feladatok ellátására, szintén munkaviszonyra utal. Ezekre tekintettel a megbízási szerződések valódi tartalmuk szerint munkaviszonyt takartak, ezért annak megszüntetése folytán jogosult a felperes a végkielégítésre és a felmondási időre járó távolléti díjra.
- [16] Részben, az 1998-ban 8 hónapig terjedő időtartamra találta alaposnak a felperes szabadságmegváltás iránti igényét. A felperes ezen időtartam alatt ugyanis az édesapja betegsége miatt nem tudott szabadságot igénybe venni, tehát 15 nap szabadságmegváltásra jogosult. Az ezt meghaladó keresetet azért utasította el, mert a felperes feladatai szerteágazóak voltak, sokat dolgozott, azonban ez önmagában nem volt elegendő annak igazolására, hogy 16 éven keresztül folyamatosan, vagy csak részben is akadályoztatva volt a szabadság kivételében. A felperes munkarendje kötetlen volt, nem mindig tartózkodott a munkája folytán az irodájában, azonban a tanúvallomásokból nem volt megállapítható, hogy volt-e szabadságon, vagy amikor a munkahelyétől távol volt, akkor hol tartózkodott. A munkaviszonya fennállása alatt nem fordult az alpereshez szabadság kiadása érdekében.

- [17] Az elsőfokú bíróság a végkielégítést az Mt. 77. § (1) bekezdés és (3) bekezdés d) pontja, a felmondási időre járó távolléti díjat a 68. § és 69. § (1) bekezdése, és (2) bekezdés e) pontja, míg a szabadságmegváltást az Mt. 125. §-a alapján ítélte meg.
- [18] A felperes és az alperes fellebbezése folytán eljáró Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.21.051/2014/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a felperes teljes keresetét elutasította. Mellőzte az alperes és a felperes elsőfokú illetékfizetési kötelezését, míg a felperes elsőfokú perköltség fizetési kötelezését nem érintette. Kötelezte a felperest az alperes javára másodfokú perköltség megfizetésére. Megállapította, hogy a le nem rótt együttes első- és másodfokú illetéket az állam viseli.
- [19] A törvényszék álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, de helytelen jogkövetkeztetésre jutott figyelemmel a BH 2008.167. számú eseti döntésre. E szerint ha egy adott feladat ellátására munkaszerződés és polgári jogi szerződés is köthető, a választás joga a feleket illeti. Ezért a jogviszony minősítésénél a tényleges szerződéskötési akarat az irányadó és döntő jelentőségű.
- [20] A felperes jogviszonyának fennállása idején hatályban volt gazdasági társaságokról szóló törvények [1988. évi VI. törvény (Gt.1), 1997. évi CXXIV. törvény (Gt.2), 2006. évi IV. törvény (Gt.3)] szerint a korlátolt felelősségű társaság vezető tisztségviselője (ügyvezető) polgári jogi, illetőleg munkaviszonyban is elláthatta a tevékenységét, mely tevékenységre azonban nemcsak az 1959. évi IV. törvény (Ptk.), illetve az Mt. volt az irányadó, hanem azokra a Gt.2 és a Gt.3 is tartalmazott iránymutatásokat, egyebek mellett azt, hogy a vezető tisztségviselő a feladatait csak személyesen láthatja el, képviselőnek e tekintetben nincs helye. Ezért nem helytálló az elsőfokú bíróság álláspontja, mellyel a személyes munkavégzési kötelezettségre tekintettel munkaviszony fennálltára következtetett.
- [21] A megbízási jogviszony és a munkaviszony sok azonos ismérvet tartalmaz, így az utasíthatóságot is. Ezek nehezen különböztethetők meg, ezért a bírói gyakorlat szerint ilyen esetben a felek szerződéskötési akaratát kell vizsgálni, és azt, hogy a felek milyen jogviszonyban állapodtak meg.
- [22] 1997. június 1-jén történt egy munkaszerződéskötés, továbbá az alapító okirat 2002. január 28-ai módosítása nem tartalmazott az ügyvezetők jogviszonyára vonatkozó rendelkezést, azonban a perben csatolt okirati bizonyítékokból megállapítható volt, hogy a felek 1997. június 16-án megbízási szerződést kötöttek, majd a 2004. február 10-én kelt megállapodás is megbízási szerződés volt, amelyet a felek közös elhatározással 2005. szeptember 30-án és 2009. március 1-jén módosítottak. Az elsőfokú bíróság helytelenül nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a felperes e szerződéseket és módosításait aláírta, vagyis tisztában volt azzal, hogy az alperes szándéka nem munkaviszony létesítésére irányult. A

munkaviszony létesítésére vonatkozó szándék igazolására az elsőfokú eljárásban csak a felperes nyilatkozatai álltak rendelkezésre, amit az elsőfokú bíróság annak ellenére elfogadott, hogy a felperes hosszú éveken keresztül a megbízási jogviszonyban való foglalkoztatást nem kifogásolta.

- [23] A felperes a keresetében még arra hivatkozott, hogy a megbízási szerződés fordítási hiba volt, ugyanakkor a másodfokú eljárásban előterjesztett észrevételében már azt állította, hogy az osztrák állampolgársága miatt a munkaviszonyban való foglalkoztatását az akkor hatályos 7/1991. (X.17.) MüM rendelet szerint évente engedélyeztetni kellett volna, és ezt kívánta az alperes elkerülni. Ez a hivatkozása azonban téves, mert a MüM rendelet nemcsak a munkaviszonyra, hanem a munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyokra is kiterjedt, ugyanakkor a külföldi részesedéssel rendelkező gazdasági társaság vezető tisztségviselőjének munkavégzéséhez engedélyre nem volt szükség.
- [24] A felek alá-, fölérendeltségét, a munkáltató széleskörű utasítási jogának érvényesülését, a munka időbeli kötöttségének fennállását a per adatai nem támasztották alá, az pedig hogy a felperesnek időnként értekezleteken kellett megjelennie, illetve hogy az alperes eszközeit használta, önmagában nem alkalmas a munkaviszony fennállásának megállapítására.
- [25] A felperes részére kifizetett havi díjazás összege eltérő volt, és ezek munkabér jellegét az sem támasztja alá, hogy abból adó- és járuléklevonás történt, mert az 1997. évi LXXX. törvény (Tbj.) 5. § (1) bekezdés g) pontja és a 18. §, 19. §-a szerint a megbízási díj is járulékköteles, továbbá a gazdasági társaság vezető tisztségviselőjének tevékenysége a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (Szja.tv.) szerint adóköteles. Az alperes munkavállalói fölött a felperes munkáltatói jogkört gyakorolt, az ő feladata volt a kifizetések jóváhagyása, ezért valótlán a felperes állítása, miszerint a hollandok utasították volna arra a munkaviszonyban álló könyvelőt, hogy a felperes juttatását megbízási díjként számolja el.
- [26] A törvénytörvény alaptalannak találta a felperes fellebbezését a perköltség mértékére vonatkozóan, míg megalapozottnak az illetékmentességére tekintettel az eljárási illeték fizetésre kötelező rendelkezés tárgyában.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [27] A felperes felülvizsgálati kérelme a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére, az elsőfokú ítélet kereset szerinti megváltoztatására irányult. Eljárási szabálysértésként a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 206. § (1) bekezdése, 221. § (1) bekezdése, anyagi jogszabálysértésként az 1992. évi XXII. törvény (rég. Mt.) 102. §, 103. §, 76. § (3) bekezdése, 75/A. § (1) és (2) bekezdése, a 7/1991. (X.17.) MüM rendelet 5. § (2) bekezdése, 1. § d) pontja „Gt” 22. § (1) bekezdése megsértésére hivatkozott.

- [28] Álláspontja szerint a másodfokú bíróság a döntését a Pp. 221. § (1) bekezdés alapján nem indokolta meg kellően a munkaviszony tartalmi jegyeinek, köztük az alá- fölérendeltségi viszony, a napi munkaidő, az utasítás, az eszközellátás, az értekezleteken való részvétel értékelése terén. Nem vette figyelembe a felek által kötött munkaszerződést, a felmondási okiratot, az alperes versenytilalmi szerződés megkötésére irányuló szándékát, az aláírt szerződés nélküli időtartamokat.
- [29] Figyelmen kívül hagyta továbbá a jogviszony minősítése során kialakult bírói gyakorlatot, melynek alátámasztására eseti döntésekre hivatkozott a régi Mt. 102-104. §, 76. § (3) bekezdése, 75/A. § (1) és (2) bekezdése, 76. § (5) bekezdése vonatkozásában. Mindezek helyes értelmezésével szerinte a munkaviszony fennállta volt megállapítható. Ezt igazolja az is, hogy a munkáltató azt rendes felmondással szüntette meg, a felperes személyesen az alperes munkaeszközeivel, meghatározott időben, az alperes utasításainak megfelelően látta el a munkáját. A munkaviszonyra jellemző ezen tartalmi jegyeket a felek szerződési akarata nem írhatja felül figyelemmel a felperes édesapja vallomására is, mely szerint az alperes ajánlata az életük végéig szóló munka biztosításáról szólt. Nem bizonyított a felperes olyan akarata, amely a munkajog szabályainak védelmét mellőzve, szabadságot sem biztosító jogviszony létesítésére irányult volna. A BH 2006.92. számú eseti döntés szerint a munkaviszonyra jellemző legfontosabb jogok és kötelezettségek bizonyítottasága esetén a munkaszerződés egyes elemeinek a megbízási szerződéssel való azonossága nem teszi lehetővé a munkaviszony helyett megbízásra irányuló jogviszony megállapítását.
- [30] A felperes a megbízási díjra számlát nem állított ki az alperes részére, aki viszont elkészítette a felperes adóbevallását is.
- [31] A felperes az elsőfokú bírósággal értett egyet a munkaviszony elsődleges és másodlagos jegyeinek értékelése vonatkozásában. A másodfokú bíróság indokolás nélkül hagyta figyelmen kívül a megbízási szerződéssel sem fedezett időtartamokat; a felek szóbeli egyeztetéseinek tartalmát; a megkötött munkaszerződést; azt, hogy a felperes nemcsak ügyvezetői feladatokat látott el, melyet nemcsak a tanúk vallomása, hanem az alperes elismerő nyilatkozata is igazol.
- [32] Tévesen értelmezte a törvényszék a 7/1991. (X.17.) MüM rendelet 5. § (2) bekezdését, 1. § d) pontját, mert a felperes foglalkoztatása - függetlenül a jogviszony jellegétől - hatósági engedély köteles lett volna.
- [33] A munkáltató széleskörű utasítási jogát B.B., SZ.A., S.I. tanúk igazolták.
- [34] Téves a törvényszék díjazással kapcsolatos álláspontja is, mert annak eltérő összegeit a devizában történő díjmegállapítás, valamint a felperes részére fizetett költségtérítések okozták. Az adó- és járulékfizetési kötelezettség nem támasztja alá, de nem is zárja ki a díjazás munkabér jellegét.
- [35] A másodfokú bíróság kiterjesztő értelmezését adja a személyes

munkavégzésnek szemben az elsőfokú ítélet érdemben helyes indokaival (8. oldal 6. bekezdés).

- [36] Mind az első-, mind a másodfokú perköltség eltúlzott, figyelemmel a felperes illetékmentességére, személyes körülményeire.
- [37] A felperes fenntartva a szabadságmegváltással kapcsolatban tett előadásait a keresete szerinti alperesi marasztalást kért. Álláspontja szerint az alperes jogellenesen megbízási jogviszonyban foglalkoztatta, ezzel elzárta őt a szabadság igénybevételétől, így nem volt vizsgálható, hogy azt a felperes ki tudta-e volna venni. Az alperes ellenkérelmében többször hivatkozott arra, hogy nem volt helyettese, és a munka mennyisége sem engedte meg a szabadság kivételét.
- [38] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában fenntartására irányult.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [39] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.
- [40] A Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatta felül a Pp. 275. § (2) bekezdése szerint. E rendelkezés alapján a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ebből következően a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő, kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását miért kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, és az erre vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis ha a jogsértésre való hivatkozása indokait is ismerteti [1/2006. (II.15.) PK vélemény].
- [41] A felülvizsgálati kérelem önálló rendkívüli jogorvoslati kérelem, ezért a törvény értelmében abban pontosan meg kell jelölni a jogszabálysértést és annak indokait. Ebből következően nem felel meg a törvénynek a korábbi beadványokra történt utalás.
- [42] Mindezek alapján a Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmének csak azon részeit bírálhatta el, amelyek a fenti jogszabályoknak megfeleltek [Pp. 272. § (2) bekezdés, BH 1995.99/II.]. Erre tekintettel az elsőfokú ítélet indokolására, a felperes perbeli előadásaira, korábbi beadványaira történő hivatkozás, valamint a pontos jogszabályhelyet nem tartalmazó „Gt.” 22. §-ra utalás nem volt értéklehető. A szabadságmegváltás iránti igénnyel, az első- és

a másodfokú perköltség összegét sérelmező érveléssel sem foglalkozhatott a Kúria a megsértett jogszabályhely megjelölése hiányában.

- [43] Alaptalanul állította a Pp. 221. § megsértését a felperes. A bíróságoknak a határozatukat mindig a szükséges mértékben kell megindokolniuk, ennek körét pedig az adott ügy jellege, és az eljárás során tisztázásra váró körülmények terjedelme határozza meg. A törvényszék ezen indokolási kötelezettségének eleget tett, álláspontját részletesen kifejtette, a logika és okszerűség követelményeinek betartásával értékelte a bizonyítékokat, és helytállóan jelölte meg a hivatkozott jogszabályokat. Az, hogy a mérlegelése során nem a felperes által fontosnak tartott szempontokat értékelte hangsúlyosan, de mérlegeléséről számot adott, nem eredményezheti az indokolási kötelezettség megsértésének megállapítását.
- [44] Alaptalanul hivatkozott a felperes a Pp. 206. § megsértésére is. A törvényszék a felperes által az ügy eldöntése szempontjából jelentős körülményekre vonatkozóan elfogadott elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította a döntését. A felülvizsgálat keretei között ezért a Kúria csak arról dönthetett, hogy az anyagi jogszabályok alapján a törvényszék által levont jogkövetkeztetés helytálló-e.
- [45] A felperes az eseti döntésekre hivatkozással a felek között fennállt jogviszonyra a 2012. július 1-jéig hatályos régi Mt. téves értelmezését állította. Az elsőfokú bíróság azonban az új Mt.-nek a munkaviszony tartalmi elemeire vonatkozó rendelkezései értékelésével hozta meg döntését, mely rendelkezésekből levont jogkövetkeztetésekkel a törvényszék nem értett egyet. A felperes a régi Mt. szabályainak megsértésére történő hivatkozás mellett nem tett előadást arra vonatkozóan, hogy a bíróságok miért és mennyiben alkalmazták tévesen a jogvita elbírálása során az új Mt. rendelkezéseit. A felperes által hivatkozott körben azonban a régi és az új Mt. tartalmilag azonos rendelkezéseket tartalmaz, ezért a Kúria a Pp. 272. § (3) bekezdés alapján a tartalmilag helyes jogszabálysértési hivatkozás alapján vizsgálta a jogerős ítéletet.
- [46] A felperesnek az alkalmazása perbeli előadása, az írásbeli munkaszerződés és a megbízási szerződések szerint is ügyvezetőként történt. Ezen nem változtat, hogy ellenőrzési, ügyintézési feladatokat is végzett. A törvényszék nem sértett jogszabályt, amikor az alperesnél fennállt jogviszony időtartama alatt hatályos gazdasági társaságokról szóló törvények rendelkezéseiből kiindulva megállapította, hogy az ügyvezető vezető tisztségviselőként a korlátolt felelősségű gazdasági társasággal munkaviszonyban és megbízási jogviszonyban is állhat [GT.2. 22. § (3) bekezdés, GT.3. 22. § (1) bekezdés, 2007. szeptember 1-jétől a 22. § (2) bekezdés]. Ugyanezen rendelkezések szerint vezető tisztségviselőként a kft. ügyvezetője személyes feladatellátásra köteles. Ebből következően az ügyben annak nem volt döntő jelentősége, hogy a megbízási szerződésekben személyes munkavégzési kötelezettséget írtak elő.

- [47] Az ügyvezetői tevékenységet elsősorban a gazdasági társaságokról szóló törvényekben meghatározottak szerint kell ellátni. A Gt.2. 22. § (2) bekezdése és a Gt.3. 22. § (4) bekezdése a vezető tisztségviselő utasíthatóságának korlátairól rendelkezik. Ezek szerint a vezető tisztségviselő feladatát önállóan látja el. Az ügyvezetői tevékenység jellege folytán tehát a munkaviszonyban történő feladatellátás az atipikus munkaviszonyok közé sorolható. Erre tekintettel a tevékenység jellege megengedte, hogy a felek a szerződés típusát közös akarattal megválasszák a bírói gyakorlatnak megfelelően (BH 2008.167., BH 2009.220.). Ezért jogszerűen tulajdonított döntő jelentőséget a felek közötti jogviszony minősítése szempontjából a törvényszék a felek akaratának. E körben helytállóan értékelte azt, hogy a megkötött munkaszerződés hatályosulását megelőzően a felek írásban már megbízási szerződést kötöttek, amelyet többször meghosszabbítottak, illetve írásban módosítottak. Abból, hogy voltak olyan időszakok, amelyre vonatkozóan írásbeli szerződés a perben nem állt rendelkezésre, a munkaviszony fennállása nem következik. A felperes a jegyzőkönyvben maga nyilatkozott arról, hogy „sokkal több megbízási szerződés van, mint ami becsatolásra került. Szerintem kint vannak lefűzve H-ban. Nem minden esetben kaptam a szerződésekről példányt, néha elfelejtődött ez” (5. oldal 5. bekezdés).
- [48] A Pp. 164. § (1) bekezdés alapján a perben a felperest terhelte azon állításának bizonyítása, hogy az írásba foglalt megbízási szerződések ellenére a felek szándéka munkaviszony létesítésére irányult. Erre vonatkozóan azonban nem lehet ítéleti bizonyossággal következtetést levonni S.I. azon nyilatkozatából, miszerint „alkalmazottként felvesznek minket a létrehozandó gazdasági társaságba, és a nyugdíjunkig lesz állásunk” (jegyzőkönyv, 3. oldal 11. bekezdés). A tanú ugyanis arról is nyilatkozott ugyanezen jegyzőkönyv 4. oldal 4. bekezdésében, hogy „az alkalmazottak voltak akik vagy munkaviszony keretében dolgoztak, vagy vállalkozói minőségben”.
- [49] A Pp. 275. § (1) bekezdés alapján a Kúria a rendelkezésre álló iratok alapján dönt, a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye. A peradatok azonban nem igazolták a munkaviszonyra jellemző, széleskörű utasításadási jogot, ebből következően a felperes szigorú alá-, fölérendeltségben történő munkavégzését. Az, hogy stratégiai döntéseket az alapító tag hozta meg, és a felperes ügyvezetőként ennek betartására volt köteles, a több országban értékesítési tevékenységet végző alperesi cégcsoport egységes üzletpolitikájának a megvalósulását célozta. Ez, valamint a beszerzési értékhatár meghatározása és ezen felül engedélykérés előírása nem minősül a munka részleteibe menő széleskörű utasítási jognak.
- [50] A tartós megbízási jogviszonyra is jellemző a rendszeres tevékenységkifejtés, amely akár bizonyos időbeli kötöttséggel is megvalósulhat. A felperes azonban kötetlen munkaidőben, jelenléti ív vezetési kötelezettség nélkül végezte a munkáját. Ezen

elsődleges munkaviszonyra jellemző minősítő jegyek hiányában annak nem volt döntő jelentősége, hogy munkavégzésére az alperes telephelyén, annak munkaeszközeivel került sor, továbbá hogy a rendszeres feladatellátásért rendszeresen az alperestől díjazásban részesült. Ennek jogcímét ugyanis (megbízási díj) nem kifogásolta. Nem minősül munkaviszonynak a felek közötti jogviszony arra tekintettel sem, hogy a megbízási díjból a törvényszék által helyesen megjelölt jogszabályi kötelezettség folytán a kifizető alperes a járulékokat levonta, továbbá hogy a kifizetésről nyilvántartást vezetett. A felperes magánszemélyként látott el az alperes részére feladatot, ezért az alperes számlaadásra nem volt köteles. Az ügy eldöntésekor a 7/1991. (X.17.) MüM rendelet rendelkezésének csak abból a szempontból volt jelentősége, hogy a felperes által sem vitatottan a rendelet szempontjából egységes szabályozás alá esett a polgári jogi jogviszonyban, illetve a munkaviszonyban ellátott vezető tisztségviselői tevékenység.

- [51] A fentiekre tekintettel a törvényszék a jogszabályoknak megfelelő következtetést vont le arról, hogy a perben nem nyert bizonyítást a felperes részéről, hogy az írásba foglalt és hatályosult megbízási szerződések ellenére a felek között az ügyvezetői feladatok ellátására munkaviszony jött létre. Erre tekintettel a felperes jogszerűen végkielégítésre, felmondási időre járó távolléti díjra és szabadságmegváltásra nem jogosult.
- [52] A felperes a perköltség összegét jogszabályhely megjelölése nélkül sérelmezte, így a Pp. 272. § (2) bekezdés alapján a Kúria ezen felülvizsgálati érveléssel nem foglalkozhatott.
- [53] A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [54] A Kúria kötelezte a pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján a pernyertes alperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére a felülvizsgálati perértékre (8.597.800 forint) vetítve a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pont, (5) bekezdés alapján a (6) bekezdésben foglalt mérséklés lehetőségével élve.
- [55] A felperest megillető személyes illetékmentesség folytán a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. § alapján az állam viseli.
- [56] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2016. június 15.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, előadó bíró, dr. Tallián

**Blanka s.k. bíró,
Zsuzsanna s.k. bíró**

dr. Mészárosné dr. Szabó

A kiadmány hitelélül:

Nné

tisztviselő